

[Undervisningsministeren]

siet; de oplysninger er vi ikke i besiddelse af på indeværende tidspunkt. Hertil kommer, at vi af erfaring ved, at der er meget stor bevægelighed i den tilmeldingsgruppe, så det kan være svært med sikkerhed at vide, hvor mange af disse knap 40.000 der rent faktisk er ansøgere, også når vi nærmer os skoleårets start.

Hr. Øllgaard startede vistnok med at spørge mig, om jeg sætter lighed over frihed. Til det vil jeg gerne sige, at lighed for mig er, at man får lige muligheder for at udfolde sig, og forstået på den manér hænger lighed og frihed meget, meget nøje sammen, fordi friheden nemlig ikke får nogen mening, hvis der ikke er noget som helst at have den i.

Endvidere var hr. Øllgaard – og det var hr. Bertel Haarder unægtelig også her i sidste omgang – inde på administrationsdepartementets rapport om ungdomsuddannelserne. Hr. Øllgaard mener, at vi administrativt kunne have forhindret den situation, som er beskrevet i rapporten. Jeg må sige, at der er vældig mange ting i den rapport, jeg kan være enig i, også med hensyn til de synder, som hr. Bertel Haarder udtrykte det, der er begået gennem tiden. Men jeg vil godt gøre opmærksom på, at når administrationsdepartementet taler om dobbelt brug af ungdomsuddannelser, mener jeg ikke, at de betragtninger, der gives til kende dér, uden videre er acceptable. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, bl. a. at administrationsdepartementet indregner en række områder i disse tal, der ikke hører med til det, vi kalder det egentlige ungdomsuddannelsesområde, herunder bl. a. 10. klasserne, som det har været dette folketings beslutning at opretholde ved siden af de faglige uddannelser, og det har aldrig været tanken at flytte de faglige uddannelsers start ned i 10. klasse. Det er ikke udtryk for et dobbelt forbrug, at unge mennesker går i 10. klasse og derefter påbegynder en uddannelse. Dertil kommer, at det ikke er muligt at lave et uddannelsessystem for disse aldersgrupper, som passer til aldersgruppens behov, hvis antallet af uddannelsespladser lige eksakt passer til antallet af hoveder, der skal have uddannelse. Der må pr. definition være et overskud af pladser, for der må for disse aldersgrupper være mulighed for at opdage, at den uddannelse, man påbegyndte, ikke svarede til ens behov, og der må være mulighed for at skifte over til en anden uddannel-

se. Nu mener jeg ikke, at debatten her i dag skal føre til en lang diskussion om administrationsdepartementets rapport, men jeg har dog følt trang til lige at gøre disse bemærkninger.

Hr. Øllgaard var også bekymret over udformningen af en række af de punkter, der ligger i regeringens forslag, og spurgte bl. a. – det blev også nævnt af andre ordførere – om punkt 12 skulle føre til skabelsen af en enhedslæreruddannelse. Det, der står i punkt 12, er, at lærerne skal have et bredt kendskab til uddannelsesområdet, og hvis man går om i bemærkningerne, vil man se, at der bl. a. står, at lærerne gennem deres efteruddannelse skal have mulighed for at få denne viden. Det gælder selvfølgelig helt specifikt de lærere, der fungerer som vejledere, men det gælder også de lærere, som har den daglige kontakt med eleverne. Det er vigtigt, at folkeskolelæreren ikke kun kender noget til det gymnasium, hvori han selv har gået, men at han også kender noget til de faglige uddannelser, så man undgår den situation, jeg hørte om for nylig, hvor en folkeskolelærer sagde til en elev, der spurgte om råd: ja, du, det dér med EFG-uddannelserne og de faglige uddannelser ved jeg ikke noget om, men jeg kan sige dig, at gymnasiet, det er godt. Det er den situation, vi skal undgå.

Her er ikke tale om at skabe en enhedslæreruddannelse, men der er tale om at sikre, at de lærere, som har den daglige kontakt med eleverne, ved noget om de uddannelser, der ligger efter folkeskolen, så de kan give nogle kvalificerede svar, når eleverne kommer og spørger. Det er ikke nok, at kun vejlederne kan det, det er lige så vigtigt efter min vurdering – og måske vigtigere i virkeligheden – at den lærer, der har den daglige omgang med eleverne, har denne viden.

Hr. Øllgaard spurgte også, om der her var tale om U 90s enstrengede ungdomsuddannelsessystem. Nej, her er tale om et uddannelsessystem, der både er varieret og fleksibelt, sådan at det kan imødekomme de behov, de unge mennesker, der søger uddannelse, har.

Hr. Øllgaard spurgte, om punkt 13 lægger op til en egentlig centralisering. Nej, der lægges her op til et system, der betyder, at ungdomsuddannelserne ikke skal virke under helt forskellige vilkår, som giver nogle urimelige forvridninger de enkelte uddannelser